

Anka in Zinka.

Spisal *Leon Poljak.*

troci so otroci, to vam rečem!

Taki so pri nas kakor drugod.

In koliko se jih časih nabere pred našo hišo! Iz vse soseščine pridejo ter se tam zabavajo po svoje — no, da! — po otroško!

Eden se izmisli to, drugi drugo, tako da je vedno dovolj vpitja, preden se dodobra pomenijo, kaj pravzaprav hočejo. Ta bi se rad igral konje, drugi vojake; deklice bi rade prodajale in kupovale, kuhale in šivale . . .

Pravi pravcati semenj vam je tamkaj pred našo hišo ob takih prilikah! Pa to se ne zgodi tako redko.

Pozimi že, pozimi, ko je mraz in piše burja in naletava sneg. Takrat je vsak človek rad doma, da se stisne k peči in se smeje zimi, ki razsaja zunaj. Ali poleti, ko je naša hišica obrastena od temelja pa tja gori do

slemena z zeleno, senčnato trto, ko cveto po gredicah pred njo rože in se širi daleč na okrog sladak vonj ponosne lipe, ki raste pred hišo — vprašam vas, kdo bi bil ob tem prelepem času doma — v sobi pri peči?

Jaz že ne, pa vi tudi gotovo ne! In otroci tam pri nas tudi niso. E, saj me razumete! Kdo pa bi tudi mogel strpeti med štirimi stenami, ko je vendar zunaj tako lep dan, da se ti zdi, kakor bi se nebo smejalo lepi zemljici. Da, nebo zemljici, ki jo je obsulo z milijoni cvetov, z milijoni pi-sanih in dišečih cvetov! . . .

Kaj bi vam tudi koristilo, da vam navedem imena vseh tistih otrok, ki prihajajo pred našo hišo! Saj jih ne poznate.

Če imate kaj časa in dobre volje, pojdite z menoj, da se bomo igrali z njimi!

»Hijo, hijo, hop!«

In bič zažvižga po zraku in šfrkne konjiča-fantiča po ušesu, da zacvili in zajoka . . .

»Kupite, kupite masla in kislega mleka!«

In deklica ponuja od praga do praga pest prahu in skledico vode . . .

No, pa saj veste, kako se igrajo otroci! — Povsod enako, rečem vam, povsod enako! Le pojdite pogledat po svetu, pa boste videli, da je res.

Pa si ti dve poglejte!

Ha! Kajneda? I, kako sta dobre volje!

Anki še ne gre tako gladko s smehom, ali Zinka — ta se vam smeje in vam kaže bele, bele zobke.

Pa kako lepo objemlje Anko in kako jo lepo prijemlje za podbradek! No, ali bo kaj, Anka? No, no, no! Smej se vendar in dvigni glavico, pa veselo glej tja v svet, v lepi, cvetoči svet!

No, pa bo že! Lepo počasi! Kaj hočemo! Iz joka ne gre tako lahko v smeh. E, ne, ne! Kdor se je že kdaj jokal, ta gotovo ve, da je res tako! Pa bi ga tudi rad poznal, kdor se še ni jokal izmed nas! Saj je nekateremu dovolj, da mu pokažeš prst, pa ga polijejo solze. Nekateri ljudje so bolj mehki, kakor bi bili napravljeni iz voska.

Nekako taka je tudi Anka. Pa kaj more ona zato? Taka je pač — pa je konec besed!

In s sestro Zinko časih zapoje, ah, zapoje, da je kaj!

Naš kanarček, ki je ubožec zaprt v kletki — kaj bo on! Zinka in Anka — te dve znata, jojmene!

Ali to je pa tudi res, da mora Ančina vedno obveljati. Naj stane, kar hoče — njena mora obveljati!

Če reče Zinka: »Anka, zapojva tisto »Kdo te, ptiček mali?« . . .«, takrat gotovo pravi Anka: »Ne te, ampak tisto »Izpod skale« zapojva«.

In tako hoče Zinka svojo, Anka svojo . . .

In kaj je konec?

Jok — seveda!

Potlej pa mora Zinka tolažiti sestrico, jo lepo božkati in ji obljubljeni, da bo vselej samo tisto zapela, ki si jo ona izbere. In kakor prihaja nebo, prepreženo z oblaki, ko se začne jasni, vedno čisteje in čisteje, vedno lepše in lepše, tako se izpreminja tudi Anki lice. Tamkaj v kotičkih ob ustnicah se ji začne nekaj tresti, potem ji zatrepeče ves obrazek, in po njem se razlije presrčen smeh — prav kakor solnček po nebu.

Zinka pa se udari od veselja ob kolena in reče sestrici: »Ah, ti avša!« Anki pa se to tako dobro zdi, da se smeje, kar se da.

Avša pa vendarle ni, ampak otrok je, otrok! E, da bi bila le še dolgo!